

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Baggrunden for lovforslaget

Lovforslaget er en uændret genfremsættelse af lovforslag nr. L 40 fra folketingsåret 2001-02, 2. samling (se Folketingstidende 2001-02, 2. samling, forhandlingerne side 1175 og tillæg A side 975 og 978).

Det foreslås at udvide adgangen til at udbetale sygedagpenge ud over den normale varighedsgrænse på 52 uger, således at adgangen hertil gøres tidsubegrænset.

Spørgsmålet om sygedagpengeforlængelse er en sag, som Socialistisk Folkeparti (SF) har været optaget af siden den borgerlige regering i 1982 indførte varighedsbegrænsningen på sygedagpenge. Efter SF's opfattelse er der nemlig tale om et af de største huller i dansk socialpolitik, nemlig den situation, hvor mennesker på grund af forhold, de ikke selv er herre over, bliver stillet i en situation, hvor de mister deres indkomst. Langvarigt syge rammes dobbelt hårdt, idet de – ud over sygdommen – også mister deres indkomst, hvorefter de er henvist til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Kontanthjælpen til de langvarigt syge beregnes efter en bistandssats, hvilket betyder, at har den pågældende en ægtefælle med en normal indkomst, så udbetales der ingen kontanthjælp. Mange familier har således oplevet, at de oven i sygdommen bliver ramt af, at familieindkomsten måske bliver reduceret med 40 pct. Det kan resultere i, at familien må sælge sin bolig, og er det en familie med skolebørn, skal børnene måske skifte skole osv. Det er en ganske uholdbar situation, man sætter disse familier i.

Man bør samtidig holde sig for øje, at havde der været tale om en revalideringssituation, er der ikke fastsat nogen tidsbegrænsning for, hvor længe dagpengeperioden kan forlænges, indtil den egentlige revalidering kan iværksættes. Det er i loven alene fastsat, at nødvendige afklarende aktiviteter forud for revalideringen skal være iværksat senest 6 måneder efter forlængelsen, men dagpengeudbetalingen kan ikke standses.

På denne baggrund foreslås det med virkning fra 1. januar 2005 at ophæve varighedsbegrænsningen og dermed gøre dagpengeperioden tidsubegrænset.

I 1982 indførte den daværende borgerlige regering en generel varighedsbegrænsning for udbetaling af dagpenge efter lovgivningen om dagpenge ved sygdom eller fødsel.

Udbetaling af dagpenge ophører således som hovedregel, når der er udbetalt dagpenge eller løn under sygdom i mere end 52 uger i de 18 forudgående kalendermåneder, jf. lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel § 22, stk. 1. Der er dog i visse tilfælde mulighed for at forlænge dagpengeperioden, når denne er udløbet på grund af den generelle varighedsbegrænsning, jf. lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel § 22, stk. 1, nr. 1-6.

Ved lov nr. 1305 af 20. december 2000 indføjedes en ny forlængelsesmulighed for dagpengeudbetalingen på op til 2 gange 13 uger i tilfælde, hvor det anses for nødvendigt at gennemføre arbejdsprøvning eller andre afklarende foranstaltninger med henblik på at klarlægge pågældendes arbejdsevne, jf. lov om dagpenge ved sygdom og fødsel § 22, stk. 1, nr. 2. Der henvises herom til Folketingstidende 2000-01, s. 734, 2139 og 2264, tillæg A, s. 1512, tillæg B, s. 193, og lovforslag nr. 55 af 11. oktober 2000. Lovændringen trådte i kraft den 1. januar 2001.

Lovændringen blev gennemført som led i udmøntningen af aftalen mellem SR-regeringen, SF og Enhedslisten om bl.a. forbedringer af personlige tillæg, varmetillæg m.v. for pensionister med små indkomster ved siden af pensionen og nedsættelse af bidraget til arbejdsløshedsforsikringen.

Indtil lovændringen blev gennemført kunne sygedagpenge efter lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel § 22, stk. 1, nr. 1, alene forlænges ud over den almindelige varighedsbegrænsning (på 52 uger i de 18 forudgående kalendermåneder) i tilfælde, hvor det ansås for overvejende sandsynligt, at revalidering ville blive iværksat. Det var imidlertid efter Den Sociale Ankestyrelses langvarige praksis kun muligt for kommunen at anvende denne forlængelsesbestemmelse,